

Ἐδῶ ἔδει νὰ ὑποτάσσῃται, ἐν ᾧ ἐκεῖνος προὔτιμα νάγωνιζται...

Ἐρρίπτε περὶ ἐκὺτὸν περίτρομα βλέμματα, ὅτε δ' εἰς μάτην ἐζήτησε παρηγορίαν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰωάννου Μερύ, τῷ ἔφρανη ἡ ἔκφρασις τοῦ οὐχὶ ἡ συνήθης. Φεῦ! μήπως ὁ κίνδυνος ἦτο ἀναπόφευκτος καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ το εἴπῃ;

Ἡ ὥραία Παυλίνα ἐφκίνητο ὡς μὴ οὐσα μετ' αὐτῶν... προσεῖχε καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὸν κχιρὸν. Ὁ ἡλεκτρισμός, ἐξ οὗ ὁ ἀήρ ἦτο πλήρης, παρῶζυνε τὴν νευρικήν της φύσιν. Εἰς ἐκάστην ἐκρηζὶν βροντῆς, τὸ σῶμά της ἐταράσσεται, ἐφοικα καὶ ἡσθάνετο παλμούς. Τὰ βλέφαρά της ἐκλείοντο πρὸς στιγμὴν, καὶ παρευθὺς ἀνυψοῦντο ἀναπαλλόμενα...

Ἡ νύξ ἐπερρίπτεν ἐν τούτοις τὸν μέλαινα αὐτῆς πέπλον. Ἀφ' οὗπου εὐρίσκοντο τοῖς ἦτο ἀδύνατον νὰ διακρίνωσι τὰς περὶ ἀποκρήμνους ἀκτὰς.

Ὁ Μάξιμος Δελοτίλ, παρατηρῶν περὶξ, διέκρινε τὸν φάρον τῆς Οὐγγεβίλης, ἥδη ἀνημμένον. Ἐλαμπε μακρόθεν, ὡς ἐρυθρὸς ἀστερίσκος μὲν ὁρατός.

— Γιάννη, ὁ καιρὸς γίνεται πολὺ ἐπικίνδυνος, βλέπεις. Ἐλα νὰ σε βοηθῶ, ἴσως εἰμπορέσουμε τοὐλάχιστον νὰ γυρίσουμε... με λοξοδρομία, σὲ δύο λεπτὰ θὰ εἴμαστε στὴ Χάβρη...

Ὁ Ἰωάννης δὲν ἀπεκρίθη ὀρθίος, κρατῶν τὸν οἶκα, διέμενε ἀπαθῆς, θαυμαστός ἐν τῇ τρικυμίᾳ.

Ὁ Μάξιμος προχωρήσας μέχρι τῆς πῶρας τοῦ πλοίου, ἤγγισε τὴν Παυλίαν. Ἐκείνη ἀνετινάχθη, ὡσεὶ ὑπὸ τὴν ἐπὶ θείαν Βολταικῆς στήλης, καὶ ἔστρεψε βιαίως τὴν κεφαλὴν.

— Παυλίνα, ἰδὲς τὸν Ἰωάννην, εἶνε μεθυμένος ἀπὸ τίνος... δὲν ἀκούει τίποτε... ποῦ μᾶς πηγαίνει;

— Ἐγὼ ἤθελα περίπατο, καὶ μᾶς πηγαίνει εἰς τὸν περίπατο.

— Καὶ δὲν βλέπεις λοιπὸν τίποτε; γιὰ δὲς τριγύρω σου.

— Φοβεῖσαι νὰ περάσῃς τὴν νύχτα στὴ θάλασσα, κύριε Μάξιμ; εἶπεν ἡ περικαλλὴς γυνὴ μειδιῶσα θαυμασίως.

— Φοβοῦμαι ὅταν κάμνουμε τρέλλαις, σὰν αὐτὴν. Ἐλα, Παυλίνα, πὲς σ' αὐτὸν τὸν βλάκα νὰ γυρίσουμε καὶ νὰ ἐμбоῦμε ὅσῳ ἔχουμε καιρὸ σὲ κανένα λιμένα, γιὰ ὅστε ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα θὰ ἦνε ἀδύνατον, καὶ... πειρὸς ἔχει τί καιρὸ θάχουμε.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἀνεκάθισε καὶ κρατομένη διὰ τοῦ βραχίονος ἀπὸ τοῦ ἰστοῦ παρετήρησε πρὸς δυσμὰς ἐφάνη οὐσα πεπειραμένη καὶ πρὸς τὰ ναυτικά, διότι ἀμέσως ἐστράφη πρὸς τὸν σύζυγόν της ἀνακραζούσα:

— Γιάννη! δὲν βλέπεις λοιπὸν ἐκεῖ κάτω; γρήγορα γιὰ δὲν ἔχουμε καιρὸ.

Ὁ Ἰωάννης μὲ βλέμμα ἀτενὲς πάντοτε, δὲν ἀπεκρίθη.

— Γιάννη! ἐτρελλάθηκες, γρήγορα! γρήγορα!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ σύζυγός της ἔμενε ἀνίκαντος, ἡ Παυλίνα ἀνεπήδησε, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Δελοτίλ:

— Ἐλα νὰ με βοηθήσῃς, κύριε Μάξιμ, θὰ κυβερνήσουμε ἐμεῖς... ὁ μεθυμένος δὲν βλέπει περὶ καθαρὰ γρήγορα, πιάσε τὸ τιμόνι.

Καὶ κλονούμενοι ἀνὰ πᾶν βῆμα, ὡς ἐκ τῶν κινήσεων τοῦ πλοίου, διηυθύνθησαν πρὸς τὸν ἀλιέα, στηριζόμενοι τῇδε καὶ κείσε, ἵνα μὴ καταπέσωσι. Μόλις ἐφθασαν πρὸ τοῦ Ἰωάννου, ἡ γυνὴ τῷ εἶπε περιφρονητικῶς:

— Ἐμπρός, μεθυμένε, πλάγισσε ἐκεῖ... θὰ ὁδηγήσουμε ἐμεῖς.

Ὁ Ἰωάννης ἐξεμάνη παρευθὺς, ἤρπασε τὸ ἐγγχειρίδιον, ὅπερ ἐκρέματο ἐντὸς τοῦ κολεοῦ ἀπὸ τῆς ζώνης του, καὶ ἀνυψῶν αὐτό:

— Φύγετε ἀπ' ἐδῶ καὶ οἱ δύο... προσέξτε καλὰ... γιὰ τὴν σὰς ξεκοιλιάζω... εἴμαστε στὴ θάλασσα... τὸ πλοῖον εἶνε ἰδικόν μου... ἐγὼ εἶμαι κύριος ἐδῶ!

Ἐντρομοὶ ἐκεῖνοι ὑπήκουσαν.

— Θὰ ἐτρελλάθῃ, εἶπε στεναζὼς ὁ Δελοτίλ.

— Τί ἔπαθες λοιπὸν, Γιάννη; εἶπε μὲ γλυκεῖαν φωνὴν ἡ Παυλίνα· δὲν βλέπεις, κακόμοιρε τὸν κχιρὸ; δὲν ἔχεις πῶς εἰμπορεῖ νὰ μᾶς φέρῃς δυστυχίαν;

Εἶτα δὲ καταφεύγουσα εἰς τὸ ἔσχατον μέσον, δι' οὗ ἠδύνατο ἴσως νὰ πείσῃ ἐκείνον, ὃν πρὸ μικροῦ ἀπεκάλεσε μέθυσον, ἐπανελάβετο:

— Γιάννη! σκέψου ὅτι δὲν εἴμαστε μόνοι... ἔχουμε καὶ τὸ παιδί μας ποῦ μᾶς περιμένει... πειρὸς ἔχει... αὐτὴ τὴ στιγμὴν ὁ μικρὸς μας Διονύσιος εἰμπορεῖ νὰ κλαίῃ...

Ὁ Ἰωάννης ἀνεκάγχασε σατανικῶς, προσβλέπων δ' αὐτὴν κατὰ πρόσωπον:

— Ναι ἔχουμε ἓνα παιδί... καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ σὰς φέρω τώρα ἐδῶ, εἶπε.

— Τί λέει; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος.

— Μὰ ποῦ μᾶς πηγαίνει;

— Σὰς πηγαίνω εἰς τὸ θάνατον! ἀπήντησεν.

Ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ παρετήρησαν ἀλλήλους, ὡσεὶ ἐρωτώμενοι τί ἔπρεπε νὰ πράξωσι. Βεβαίως κατὰχρησις τίνος, τοῦ προσφιλοῦς τῷ νύτῃ ποτοῦ, ἐπέφερε τὴν αἰφνιδίαν προσβολὴν τῆς παραδόξου καὶ φοβερᾶς ταύτης τρέλλας. Συνεβουλευόντο διὰ τῶν βλέμμάτων περὶ τοῦ πρακτέου, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἰδὼν τὰ βλέμματα των, εἶπε:

— Σὲ λίγῳ θὰ ἔλθῃ ἡ τρικυμία· μὲν δέκα λεπτὰ ἔχουμε καιρὸ γιὰ νὰ με ἀκούσετε· κύριε Μάξιμ Δελοτίλ, ἀπατάσαι δὲν εἶμαι μεθυμένος. Εἰμπορεῖ νὰ ἡμαί τρελλός· ἀλλὰ τρελλός ἀπὸ ντροπῆς καὶ ἀπὸ λύπης. Θάκούσετε ὅτι ἔχω νὰ σὰς πῶ πρῶτα καὶ μὴ σὰς ἔλθῃ στὸ νοῦ νὰ προχωρήσετε... βλέπετε ἐδῶ... ἔχω τὸ μαχαίρι μου καὶ τὸ μπαλῶν μου... καὶ μὰ τὸν Ἀτ-Γιάννη, τὸν προστάτη μου, θάνοιξω σὲ δύο τὸ κεφάλι τοῦ πρώτου ποῦ θὰ κινηθῇ...

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἀπεδείκνυνε ὅτι δὲν ἡστέζετο, καὶ βεβαίως εἰς πρῶτην ἀπόπειραν ἀντιστάσεως, ἦτο πρόθυμος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλήν του. Ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ παρετήρησαν ἀλλήλους ἐτι

ἀπαξ καὶ ἐταπείνωσαν τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ Μάξιμος ὑπεχώρησε μέχρι τῆς πῶρας τοῦ κατιέρου, ἐν ᾧ ἡ Παυλίνα ἴστατο ἀπολελιθωμένη εἰς τὴν θέσιν της.

Ὁ ναύτης ἤρξατο λαλῶν.

— Παυλίνα τοῦ Ἁγίου Γικνιου κλειοῦνε ὁκτῶ χρόνια ἀπὸ τὸ καιρὸ ποῦ σὲ πῆρα· ἐνθυμεῖσαι, κύριε Δελοτίλ, ὁκτῶ ἡμέρας ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο σου, ἔκαμα καὶ ἐγὼ τὸν ἰδικόν μου... Αὐτὸ τὸ γάμο εἰς ἐσὲ τὸν ὀφείλω· σύ, ποῦ κάνεις συχνὰ πυκνὰ θαύματα, μ' ἔκαμες νὰ πάρω τὴν εὐμορφώτερη κόρη τοῦ τόπου, σὺ μοῦ ἔδωκες χρήματα καὶ ἔκαμα τὴν Δερουχέτην, σὺ μὲ ἐβοήθησες ν' ἀρχίσω τῆς δουλειᾶς μου, σὺ ὅλα καὶ δὲν σοῦ ἐπλήρωσα ἀκόμη τὸ χρέος μου, κύριε Μάξιμ, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις ποῦ σ' ἐλάτρευα· σὰ Θεό· ἂν μοῦ ἔλεγες ποτέ: «Γιάννη, θέλω νὰ πεθάνῃς» καὶ εἴξευρα ὅτι αὐτὸ θὰ σὲ βοηθοῦσε, τὸν υἱ... τὸ μικρὸ μου θὰ σου ἐσύστανε καὶ θὰ πέθαινε... Ἀλλὰ πῶς γυρίζουν οἱ καιροί!..

Ὁ Μάξιμος καὶ ἡ Παυλίνα τὸν ἤκουον ἀνταλλάσσοντες πεφοβισμένα βλέμματα μετὰ στιγμιαίαν σιγὴν ὁ ναύτης, σπογγίσας τὸ μέτωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, ἐξηκολούθησε:

— Δὲν εἰμπορεῖ κάνεις νὰ γκαπήσῃ τόσῳ πολὺ γυναῖκα, ὅσῳ ἐγὼ ἀγάπησα τὴν Παυλίαν, τὴν γυναῖκά μου, τὴν μητέρα τοῦ παιδιοῦ μου. Ναι· μὰ πόσο ἤμουν δυστυχισμένος, ὅταν ἔφυγες καὶ σύ, Μάξιμ, ὀλίγαις ἡμέραις ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο σου· ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ σε κακολογῇ. Ἐρρίξα ὅτῃ θάλασσᾳ δυο-τρεις ἀπὸ κείνους ποῦ ἔλεγαν πῶς ἐσὺ τάχα ἐστάθης ἡ αἰτία ποῦ πέθανε ἡ γυναῖκά σου, πῶς ζῆς μὲ πηλακίδες στὸ Παρίσι καὶ τρῶς τὴν περιουσίαν σου, καὶ ὅτι ἀφίνεις γέροντας γονεῖς καὶ μικρὸ παιδί χωρὶς ψωμί... Τοὺς ἔλεγα πάντοτε: «λέτε ψέμματα!» καὶ τὸ ὑποστήριζα μὲ γροθιαὶς εἰς τὸ πρόσωπο... Ὅταν, ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες ἐγύρι-σες ὀπίσω, ἐγὼ πρῶτος ἦλθα στὸ σπῆτί σου καὶ σοῦ εἶπα: «Κύριε Δελοτίλ, λέγουν πῶς τὰ Παρίσια σοῦ ἐκόστισαν πάρα πολὺ· ἀλλὰ δὲν πειράζει, ὁ Γιάννης σου εἶνε ἐδῶ ἐκεῖνοι ποῦ τοὺς εὐεργέτησες δὲν εἶνε ἀχάριστοι». Τί! δὲν λέγω ἀλήθειαν; Ἐκλαψες, μὲ ἀγκάλιζες καὶ εἶπες: «Εἶσαι πολὺ καλὸς, Γιάννη!» καὶ τὸ σπῆτί μου, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνη ἦτο ἀνοιχτὸ γιὰ σέ, ὡς νὰ ἦσουν ἀδελφός μου. Πολλοὶ ἐγελοῦσαν μὲ τὴν ἐλευθερίαν ποῦ σοῦ ἔδιναν, ἀλλὰ ἐγὼ εἶχα πεποιθήσιν εἰς τὴν τιμιότητά σου καὶ τοὺς περιφρονούσα. Καὶ ὁ ἀλιεύς μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἐξηκολούθησε.

[Ἐστὶται συνέχεια].

K.

Η ΩΟΕΙΔΗΣ ΕΙΚΩΝ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ἐδγάρδου Πόε, μετὰφρ. Π. Πανᾶ.]

Ἡμὴν ἐπικινδύνως πληγωμένους. Ὁ ὑπὸ πνέτης μου εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ φρούριον, ὅπως μὴ μὲ ἀφήσῃ νὰ διέλθω τὴν νύκτα εἰς τὸ ὑπὸ κρηθρὸν. Τὸ

φρουρίον τοῦτο ἦτο μία τῶν οἰκοδομῶν, ἀνεξήγητον μίγμα μεγαλείου καὶ μελαγχολίας, αἵτινες ἐπὶ μακρὸν ἐπεδείκνυν τὰ ὑπερήφανα τείχη των ἐπὶ τῶν Ἀπεννινίων βράχων, ἔστω καὶ ὅτε ἐπενόει τὰύτας ἡ φαντασία τῆς κυρίας Ῥάδωλιφ. Κατὰ δὲ τὰ φαινόμενα εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ προσωρινῶς, καὶ οὐχὶ πρὸ πολλοῦ.

Εἰσῆλθοντες εἰς ἓνα τῶν μικροτέρων κοιτῶνων, τῶν οὐχὶ τόσῳ πολυτελεῶς ὡς οἱ ἄλλοι ἐπιπλωμένων, κείμενον ἐν τινὶ πύργῳ, ἀπεχωρισμένῳ τοῦ ὅλου οἰκήματος. Ἡ διασκευὴ ἦτο πλουσιωτάτη, ἀκομψὸς καὶ καταρρέουσα. Τοὺς τοίχους ἐκάλυπτεν ἐπίτοιχοι, ἐφ' οὓς ἐκρέμντο παμπληθῆ οἰκογενειακὰ τρόπικα, καὶ πλεῖστοι ὅσοι νεώτεροι εἰκόνες, ἐν πολυτελεστάτοις πλαισίοις κεχρυσωμένοις καὶ κεκοσμημένοις δι' ἀραβουργημάτων.

Ἡσθάνθη ἀμέσως μέγιστον ἐνδιαφέρον, ἴσως ἐνεκὰ τῆς ἀρχομένης παραφροσύνης, διὰ τὰς εἰκόνας ἐκεῖνας, αἵτινες ἐπλήρουν οὐ μόνον τοὺς περιπτερούς τοίχους τῶν κοιτῶνων, ἀλλὰ καὶ τοὺς διχδρομους αὐτοὺς, ἀποτελοῦντες ἀληθῆς δίκτυον, ὅπερ, ὡς ἐκ τῆς ἀλλοκότου ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ φρουρίου, ἠναγκάσθημεν νὰ διέλθωμεν κατὰ μήκος καὶ πλάτος. Διέταξεν τὸν Πέτρον νὰ κλείσῃ τὰ παχέα παραθυρόφυλλα τοῦ κοιτῶνος — διότι ἡ νύξ εἶχεν ἀρχίσει πλέον — νὰ ἀνάψῃ τὸ παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν μου μέγα κηροπήγιον, εἶδος ἐκ τὸ γχειρός, καὶ νὰ ἀνυψώσῃ ὅσῳ ἦτο δυνατόν τὰ ἐκ μαύρου βελούδου καὶ χρυσωτὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης. Ταῦτα πάντα δ' ἐπεθύμουν, ὅπως, ἂν μὴ ἡδυνάμην νὰ κοιμηθῶ, παρηγοροῦμαι τοῦλάχιστον βλέπων ἐκ περιτροπῆς τὰς εἰκόνας καὶ ἀνακινώσων μικρὸν τι βιβλίον, ὅπερ εἶχον εὑρεῖ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, καὶ περιέχον ἀκριβῶς περιγραφὴν τῶν εἰκόνων ἐκεῖνων καὶ τὰς ἀξίας των.

Ἀνέγνων πολὺ, παραπολὺ μάλιστα. Περαιτέρω παύσας τὰς εἰκόνας, μετὰ θρησκευτικῆς σχεδὸν εὐλαθείας, αἱ δὲ ὠραιοὶ διήρχοντο οὕτω ταχεῖα καὶ εὐχάριστοι, ὅτε ἤκουσα αἰφνὴς τὸ ὥρολόγιον τοῦ πύργου σημαῖνον τὴν ἐπίσημον τοῦ μεσονυκτίου ὥραν. Ἡ θέσις τοῦ κηροπήγιος δὲν με νύχαισται, ὅθεν ἐκτείνας τὴν χεῖρα μετὰ τινος δυσκολίας, ὅπως μὴ ἐνοχλήσω τὸν κεκοιμηκότα ὑπηρετὴν μου, κοιμώμενον βαθέως, ὥθησα αὐτό, ἄχρις οὗ τὸ φῶς ἐπιπτετο πλήρες ἐπὶ τοῦ βιβλίου.

Τοῦτο παρήγαγεν ὅλως ἀπροσδόκητον ἀποτέλεσμα. Τὸ φῶς τῶν κηρίων ἐπεσεν ἐπὶ νυμφαίας, ἣν μία τῶν στηλῶν τῆς κλίνης ἐσκέλετο πληρέστατα πρὶν αἰφνὴς δὲ εἶδον κατακλυζομένην ὑπὸ τοῦ φωτός εἰκόνα, ἣν δὲν εἶχον παρατηρήσει προηγουμένως. Ἡ εἰκὼν αὕτη παρίστα νεανίδα ἢ μάλλον γυναικα ἐν τῇ πλήρει ἀναπτύξει αὐτῆς.

Μόλις εἶδον τὴν εἰκόνα ἐκείνην καὶ ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς. Διατί δ' ἐπραξά τοῦτο, οὐδ' αὐτὸς ἐγὼ ἐνόησα κατὰ πρῶτον. Ἀλλὰ βαθμηδὸν ἀνέλυσεν τὸν λόγον, ὅστις με ὑπεχρέωσε νὰ καταφύγω εἰς τὸ μέσον τοῦτο. Ἦτο κίνησις ἀκου-

σία, ἣν ἐξετέλεσα ὅπως κερδήσω καιρὸν, ὅπως σκεφθῶ, ὅπως βεβαιωθῶ ὅτι οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν με ἠπάτησαν, ὅπως καθουχάσω, οὕτως εἰπεῖν, καὶ παρασκευάσω τὸ πνεῦμά μου εἰς ἡρεμωτέρην καὶ ἀσφαλεστέραν παρατήρησιν. Μετὰ τινος στιγμῆς, ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς, περαιτέρωσεν αὖθις τὴν εἰκόνα ἐκείνην ἀτενῶς.

Καὶ ἂν ἤθελον ἔτι, δὲν ἡδυνάμην πλέον ν' ἀμφιβάλω ὅτι διέκρινα τὰ ἀντικείμενα λίαν καθαρώς. Τὸ πρῶτον βλέμμα, ὅπερ ἔρριψα ἐπὶ τῆς εἰκόνος ἐκείνης, ἤρκεσεν ὅπως διασκεδάσῃ τὸ θάμβος, ὅφ' οὗ εἶχον καταληφθῆ, καὶ με ἀνκαλέσῃ εἰς τὴν πραγματικὴν ζωὴν.

Ἡ εἰκὼν, ὡς εἶπον ἤδη, παρίστα νεανίδα. Ἦτο δὲ ἀπλὴ κεφαλή, διότι ὁ λαιμὸς καὶ τὰ νῶτα μόλις διεφκίνοντο. Ἀνῆκε δὲ εἰς τὰς συνήθεις καλουμένας γαλλογραφικαὶς εἰκόνας, ὡμοιάζε λίαν κατὰ τὴν τέχνην πρὸς τὰς καλλίστας προσωπογραφίας τοῦ Σενλύ. Ὁ βραχίον, ὁ κόλπος, καὶ αὐταὶ αἱ ἄκραι τῶν βραχίων, ἀνεμίσγουντο, φεύγοντα πᾶσαν παρατήρησιν, μετὰ τῆς ἀορίστου σιαιᾶς, ἐφ' ἧς ἐζωγραφεῖτο τὸ σύνολον. Τὸ πλεῖστον ἦτο ὡσεὶ δῆς, λίαν πολυτελὲς καὶ κεκοσμημένον δι' ἀραβουργημάτων. Ὡς ἔργον τέχνης, ἡ εἰκὼν ἐκείνη ἦτο ἀρίστου ἔργου.

Καὶ ὅμως οὔτε ἡ ἐντελής ἐκτέλεσις τοῦ καλλιτέχνου, οὔτε ἡ ἀθάνατος κληροῇ τῆς φυσιογνωμίας ἦσαν τὰ τόσῳ αἰφνιδίως καὶ τόσῳ σφοδρῶς προσβαλόντα με. Δὲν δύναμαι δὲ νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ φαντασία μου ἡμιπνώττουσα ἔτι, εἶχεν ἐκλάβει τὴν κεφαλὴν ἐκείνην ὡς ζῶσαν.

Τότε ἐσκέφθην, βεβαιῶς, ὅτι αἱ λεπτομέρειαι τοῦ σχεδίου, ἡ μέθοδος τῆς ἐκτέλεσεως καὶ ἡ θέα τῆς εἰκόνος δὲν θὰ ἐβράδυνον νὰ διασκεδάσωσι τὴν τοιαύτην ἀλλοφροσύνην καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐβράδυναν ἀπαλλαγῶ πάσης φρεναπάτης. Ἐνῶ δὲ ἐσκεπτόμην ταῦτα, ἔμεινα ἀνκαθημένος πλέον τῆς ὥρας ἰσως, ἀτενίζων τὴν εἰκόνα.

Βαθμηδὸν ὅμως νομίσας ὅτι ἀνεκάλυψα τὸ ἀληθὲς μυστήριον τοῦ ἐπ' ἐμοῦ ἀποτελεσματος τῆς, ἐξηπλώθην αὖθις ἐπὶ τῆς κλίνης. Εἶχον μαντεύσει ὅτι τὸ γόητρον τῆς εἰκόνος ἐκείνης ἦτο ἐντύπωσις τῆς ἐξ αὐτῆς τῆς ζωῆς ἀπορρέουσα, τοῦτο δὲ κατ' ἀρχὰς με ἔκαμε ν' ἀντακίρτήσω, εἴτα με ἐτάραξε, με ὑπεδούλωσε, με κατέβαλε.

Καταληφθεὶς ὑπὸ βαθέως μυστηριώδους τρόμου, ἔθηκα τὸ κηροπήγιον εἰς τὴν πρῶτην αὐτοῦ θέσιν καὶ ἀπαλλαγείς οὕτω τῆς θέας ἐκεῖνου, ὅπερ τόσῳ σφοδρῶς με ἐτάραττεν, ἔσπευσα μετ' ἀγωνίας νὰ λάβω τὸ βιβλίον, ὅπερ περιεῖχε τὴν ἱστορίαν τῶν εἰκόνων. Τρέμων ἠνέφισα τὴν ἀφορώσαν εἰς τὴν ὡσεὶ δῆ εἰκόνα σελίδα, καὶ ἀνέγνω τὴν ἐπομένην παράδοξον ἱστορίαν:

« Ἦτο νεανὴς ἀπροκρίλλου καλλονῆς, ἐρασμὴ ὅσον καὶ φαίδρα. Κατηραμένη δὲ ἔστω ἡ στιγμή, καθ' ἣν εἶδε τὸν ζωγράφον! Ἠρώσθη αὐτοῦ καὶ ἐγένετο ἐπὶ τέλους σύζυγός του.

« Οὗτος ἦτο περιπαθὴς, φιλόπονος, αὐστηρὸς τοὺς τρόπους. Εἶχε δὲ μνηστευθῇ τὴν τέχνην. Ἐκείνη νέα, ἐρασμία, φαίδρα, ὅλη φῶς καὶ μειδίαμα, τρελλή, ὡς μικρὰ αἰγὰχος. Ἠρώτο παραφόρως πάντος πράγματος πλὴν τῆς τέχνης. ἦν ἐμίσει ὡς ἀντιζήλον τῆς. Οὐδὲν ἐφοβεῖτο ἢ τὸν ὀκρίδοντα καὶ τοὺς χρωστῆρας, αἵτινες ἀπεστέρουσαν αὐτὴν τῆς θέας τοῦ λατρευμένου ἐραστοῦ τῆς. «ὦ! ὑπάρξει δι' αὐτὴν καρυνός, ὅτε ἤκουσε τὸν ζωγράφον εἰπόντα αὐτῇ, ὅτι ἐπόθει νὰ τὴν ζωγραφίσῃ ὁ ἴδιος! Ἀλλ' ἦτο εὐπειθὴς, καὶ ἐκάθησε μεδιώσα ἐπὶ μακρὰς ἐβδομάδας εἰς τὴν ὑψηλοτέρην καὶ σκοτεινότερην αἰθουσαν τοῦ πύργου, ὅπου τὸ φῶς ἐπιπτεν ἀπὸ τινος τῆς στέγης φεγγίτου, ἐπὶ τοῦ λευκοῦ μόνον πανίου. Ὁ ζωγράφος εἶχεν ἀφροσιωθῇ εἰς τὸ ἔργον ἐκεῖνο, ὅπερ προῦδεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν. Ἦτο ἀνθρώπος ἀλλόκοτος καὶ ὄνειροπόλος, ὥστε δὲν ἤθελε νὰ βλέπῃ ὅτι τὸ τόσῳ πενήμιως πίπτον ἐπὶ τοῦ μονήρους ἐκεῖνου πύργου φῶς, ἐξήρπαινε τὰς πηγὰς τῆς ὑγείας καὶ τῆς ζωτικότητος τοῦ πνεύματος τῆς ἐρωμένης του, ἣν πάντες ἔβλεπον φθίνουσιν, πλὴν αὐτοῦ. Ἀλλ' αὕτη ἐμεδίκα πάντοτε καὶ οὐδέποτε παρρησιάζετο, διότι ἔβλεπεν ὅτι ὁ ζωγράφος, ὅστις ἀπῆλκεν ἤδη μεγίστης φήμης, ἠέρεσκετο ὑπερμέτρως εἰς τὸ ἔργον του καὶ ἐργάζετο νύκτα τε καὶ ἡμέραν ὅπως ζωγραφίσῃ ἐκείνην, ἥτις τόσῳ θερμῶς τὸν ἠγάπα, καὶ τοι ὁσημέραι ἀσθενεστέρως καθίσταμένη. Καὶ πράγματι, ὅσοι ἔβλεπον τὴν εἰκόνα ἀνωμολόγουν τὴν θαυμασίαν αὐτῆς ὁμοιότητα καὶ ἔφερον αὐτὴν ὡς ἀπόδειξιν, οὐ μόνον τῆς ἱκανότητος τοῦ ζωγράφου, ἀλλὰ καὶ τοῦ θερμοῦ ἔρωτος, ὃν ἔτρεφε πρὸς ἐκείνην, ἣν ἀπεικόνιζεν ἐπὶ τοῦ πανίου τόσῳ θαυμασίως. Ἀλλὰ μετὰ τινος χρόνον, καὶ τοῦ ἔργου ὄντος ἐν τῷ τελειοῦσθαι, εἰς οὐδένα πλέον ἐπέτρεπετο ἢ ἐν τῷ πύργῳ εἰσόδος, διότι ὁ ζωγράφος ἐν τῷ βίαισμά τῆς εἰς τὸ ἔργον του ἀφροσύσεως εἶχε καταστῆ σχεδὸν παράφρων, οὐδὲ στιγμὴν ἀποσπῶν τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τῆς εἰκόνος τῆς ἐρωμένης του. Δὲν ἤθελε δὲ νὰ ἰδῇ ὅτι τὰ χρώματα, αἵτινα ἀπετύπου ἐπὶ τοῦ πανίου, ἀφηροῦντο ἀπὸ τῶν παρειῶν ἐκείνης, ἥτις ἐκάθητο ἀπέναντί του. Οὕτω παρήλθον πολλὰ ἐβδομάδες καὶ δὲν ἀπελείπετο πλέον ἢ τελευταία τις διόρθωσις τῶν χειλέων καὶ ἡ τελευταία γραμμὴ τῶν ὀφθαλμῶν, ὅτε τὸ πνεῦμα τῆς νεανίδος ἀνεζωογονήθη μικρὸν, ὡς φῶς κηρίου, ἀναπέμπον τὴν ὑστάτην αὐτοῦ ἀναλαμπήν. Ἡ διόρθωσις ἐγένετο καὶ ἡ γραμμὴ ἐσύρθη, καὶ ὁ ζωγράφος ἔμεινεν ἐν ἐκστάσει θεωρῶν τὸ ἔργον του. — τὴν εἰκόνα, ἣν αὐτὸς εἶχε ζωγραφίσῃ, — ἀλλ' αἰφνὴς ἤρξατο νὰ τρέμῃ, ἐγένετο κάτωχρος καὶ ὥσπερ κατὰληφθεὶς ὑπὸ αἰφνιδίου φόβου ἀνέκραξε: « Πράγματι, εἶνε αὕτη ἡ ζωὴ! » — Ἐστράφη δ' ἀποτόμως ὅπως ἰδῇ τὴν ἐρωμένην του, ἀλλ' αὕτη ἦτο νεκρά! »